REBECCA KADEOVÁ

Call girl v utajení

SKANDÁLNÍ POHLED
DO ZÁKULISÍ SEXUÁLNÍHO BYZNYSU

x·y·z

REBECCA KADEOVÁ

Call girl v utajení

SKANDÁLNÍ POHLED
DO ZÁKULISÍ SEXUÁLNÍHO BYZNYSU

REBECCA KADEOVÁ

Call girl v utajení

Copyright © 2014 by Rebecca Kade
Translation © Jan Rejžek, 2015
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-161-5

Mojí dcerušce…
Vždycky tu budu pro tebe.
Mám tě ráda.

Předmluva

Byla jsem prostitutkou na telefonu, ze které se stala tajná agentka, jež pracovala pro okresního návladního z Manhattanu, který vyšetřoval prostituci mezi horními deseti tisíci v New Yorku.

Jako křesťanskou dívku mě vychovávali přísní baptističtí rodiče v malém jižanském městě, kde jsem čtyřikrát týdně chodila do kostela. Po sérii událostí, v nichž hrál roli bohatý kriminálník, rockový muzikant a únos, jsem potřebovala ohromné množství peněz. A to hodně rychle. Začala jsem šlapat.

Pracovala jsem coby společnice jak pro madam Manhattanu Kristin M. Davisovou, tak pro Annu Gristinu, takzvanou Kvočnu. Poté, co

na ni horda policajtů v roce 2012 udělala zátah, strávila čtyři měsíce ve vězení a nakonec ji shledali vinnou pouze ze zločinu šíření prostituce. Ale aby nedošlo k omylu: Anna Gristina v New Yorku řídila nejúspěšnější obchod s děvčaty na telefonu pro smetánku víc než deset let s klienty od Londýna po Brunej, a já to všechno měla přímo před nosem.

Mezi mé zákazníky patřili miliardáři, politici, ředitelé firem, bankéři z Wall Street, vítězové hudebních cen Grammy, naobědvaní evropští magnáti, členové královských rodin ze Středního východu a majitelé slavných restaurací. I když mě žalobci dotlačili k tomu, abych jim sloužila jako tajná informátorka, navíc po mně chtěli, abych se s těmi muži vídala dál na úrovni placených sexuálních služeb.

Třebaže Annu zavřeli, zůstala miláčkem televizních kamer a flirtovala s reportéry a s moderátory zábavných pořadů. Když ovšem byla ve formě, neváhala vyslat ozbrojené ranaře, aby zastrašili konkurenční pasáky, kteří by jí chtěli zkřížit cestu.

Zaměstnávala jenom ty nejkrásnější holky. Aby dostaly práci, musely přijít na konkurz nahé. Nevybírala je kvůli typickému vzhledu tupé barbíny jako jiné agentury, ale dbala na jejich úroveň a přirozenou krásu. Hledala ženy s nenápadným půvabem, které byste nikdy nepodezřívaly z toho, že jsou štětky. Ženy, jež uměly konverzovat v prvotřídním newyorském podniku Per Se s nějakým ředitelem zeměkoule

z Wall Street stejně snadno jako ho doprovodit na zápas v pólu do přilehlého letoviska nebo na mejdan na jachtě tamtéž.

Jakmile tito muži zjistili, že jim Anna může poskytnout takové povyražení, měla je takříkajíc na háku. Stali se pravidelnými zákazníky, kteří za sex a doprovod běžně platili tisíce.

Noví klienti se mě vždycky na první schůzce ptali, jak jsem se s Annou Gristinou setkala. Nikdy jsem jim na to nedokázala přesně odpovědět a mnohokrát jsem si musela něco vymyslet, což je málokdy uspokojilo. Když jsem však jednou s potutelným zamrkáním pravila, že jsme prostě kamarádky, uklidnili se. Byla jsem dívka, kterou jim Anna doporučila. Nešlo o žádný obchod. Já byla přítelkyní přítelkyně, ženou, již uspokojuje její vlastní sexualita stejně tak jako partnerova, a pár hodin intimního styku si užije. Co k tomu dodat?

Pravidelným a pořádně bohatým zákazníkům Anny dělalo dobře, když se mnou sdíleli fakt, že ji také už dlouho znám. Ovšem většina se s ní nikdy doopravdy nesetkala a zůstala pro ně záhadnou bytostí. Řídila svůj globální obchod za miliony dolarů zpovzdálí a jakoby radarem. Kvůli svým tajnůstkářským způsobům dokázala fungovat, aniž by na ni policie něco měla, protože věděla jak na to. Řekla bych, že nikomu není nic do toho, co spolu dva (nebo tři) dospělí lidé dělají. Jenomže když jsem riskovala svou budoucnost a rodinu, otočila jsem se k ní zády a stala se tajnou agentkou. Byla to volba, která mě bude pronásledovat ještě mnoho let.

1

Srážka světů

V ten neblahý březnový den roku 2008 vál náměstím Columbus Circle zlověstný vítr, a dokonce ani péřový kabát, který jsem si přivezla z Londýna, mě nemohl zahřát. Třásla jsem se po celém těle. Jela jsem na fakultu na seminář soudní psychologie a pokoušela se kvůli sobě a svému dítěti působit normálně. Pokud to ale bylo vůbec možné v moři džínů a tenisek s blonďatým melírem za šest set dolarů, v bílých kašmírových šatech a v botách na podpatku od Louise Vuittona.

Nechtěla jsem se předvádět. Musela jsem být připravena na esemesku, abych pak zavolala nazpátek. Víte, vedla jsem ještě jeden život kromě toho studentského. Byla jsem ta, které se říká „luxusní děvče na telefonu" – někdo, kdo vydělává tisíce dolarů za hodinu jenom sexem. Zrovna během přednášky o duši zločinců mi mohla brnknout agentka, že mě chce vidět nějaký hodně zámožný klient, a nezbylo by mi než jít. Než jsem opustila učebnu, obvykle jsem učitele nechala, aby dokončil myšlenku.

Tehdy můj telefon zazněl během přednášky z kognitivní psychologie. *Zatraceně*, řekla jsem si, *už mě zase tahají z posluchárny.* Podívala jsem se na esemesku v mobilu a viděla, že to ale není moje agentka. Šlo o jednu z těch dívek, kterou jsem znala, když jsem pracovala pro slavnou madam Manhattanu Kristin Davisovou, skutečnou Newyorčanku, jež si dopřávala plastické operace a jednou kandidovala na guvernérku.

Jednoduše mi napsala: „Jdi k nejbližšímu stánku s novinami a najdi si článek o Kristin."

To bylo všechno. Nic jiného. Nějakou dobu jsem pro Kristin nepracovala. Stala jsem se součástí jiné propracované sítě, vedle níž vypadaly její služby společnice jako dětská hra. Byla lajdák: od pánů přijímala kreditní karty, uveřejňovala inzeráty v pornočasopisech, všechno si ukládala do svého počítače. Zanechávala po sobě stopy jako Jeníček s Mařenkou.

Dostali ji do vězení? Kamarádka k tomu neuvedla žádné podrobnosti a říkala jsem si, že tak učinila proto, že ten článek má něco společného se zatčením. Všechny jsme dobře věděly, že textovky, které jakkoliv souvisejí s kriminálem, je lepší neposílat. Jeden ze zákonů obchodu se sexem zní: Nenechávej stopy.

Srdce se mi třepotalo v hrudi jako motýl. Už jsem pro ni vůbec nedělala, tak proč bych se měla nervovat? Má logika byla ovšem směšná. Samozřejmě se mám čeho bát. Jestli měla Kristin své staré záznamy na harddisku, mohla bych ztratit všechno, tedy svou dceru.

Zhluboka jsem se nadechla, omluvila se z přednášky a vzala si s sebou jen mobil a kabelku, přičemž jsem úplně zapomněla na zimu venku. Vběhla jsem do prvního obchodu a noviny jsem našla rychle, jednalo se o *New York Times*:

DVOUMILIONOVÁ KAUCE PRO ŽENU
V PŘÍPADU NEVĚSTINCE

A k tomu fotografie Kristin. Poté, co ji obvinili ze šíření prostituce a z praní špinavých peněz, byla na cestě do vězení Rikers Island se zvýšenou ostrahou. Poldové našli v jejím bytě 476 000 dolarů v hotovosti. Nalezli také její černé sešitky, které obsahovaly jména tisíců mužů, včetně celebrit, sportovců a státních úředníků. Když deník *New York Post* za pár dní vyzdobil svou první stranu titulkem ZAŠITÁ a snímkem s bujně vyvalenými implantáty, uvedl, že jedním z jejích

zákazníků byl guvernér státu New York Eliot Spitzer. (Pro upřesnění, Spitzer byl jedním z mých zákazníků. Rezignoval tři týdny předtím, než ho chytli s jinými luxusními prostitutkami.) Černé notýsky zaznamenávaly všechny detaily sexuálních sklonů klientů a to, jaké dívky měli rádi. Bylo vyloučeno, aby se mé jméno na Spitzerově „stránce" neocitlo. Vyletěla jsem z obchodu a nemohla dál. Navzdory bílým šatům jsem se opřela o průčelí domu a podlomila se mi kolena. Cítila jsem, jak na mě jdou mdloby. Nemohla jsem dýchat. Den, kterého jsem se léta děsila, právě nastal.

Zavolala jsem své milované sestře. Mé vztahy s politiky držela v tajnosti, třebaže sama byla asistentkou vysoce postaveného republikána. Chránila mě a teď přijala můj telefonát ve své pracovně v Capitol Hill.

„Bridget," rozplakala jsem se, „už je to tady."

Přesně věděla, co tím myslím. Vyprávěla jsem jí podrobnosti o Kristinině uvěznění a že policie možná půjde i po mně. Od té chvíle, kdy nás rodiče opustili, abychom se o sebe postaraly, byla mou jedinou skutečnou důvěrnicí. Nemohla mi odpustit, čím se živím. Celý tenhle svět nenáviděla. Vyletěla by z kůže, kdyby někdo odhalil, že se se mnou zná. Místo toho se mě pokoušela utěšit.

„Rebecco, všechno bude v pohodě," řekla. „Ať se od téhle chvíle stane cokoliv, řekni pravdu. Jestli po tobě půjde policie, poradíme si s tím, ale nesmíš lhát. Nikdy."

Ani jí jsem ale neříkala pravdu. Alespoň ne úplnou. Ano, pověděla jsem jí, že jsem před delší dobou odešla z Kristininy agentury dívek na telefonu. Už jsem si ale nechala pro sebe, že jsem přestoupila k daleko energičtější a lukrativnější madam jménem Anna Gristina. Má sestra se tedy domnívala, že jsem téhle práce nechala.

„Teď se dej hlavně dohromady," nařídila mi. „Vrať se do posluchárny a dělej, jako by se nic nestalo."

Cestou na fakultu jsem zahlédla několik mužů v oblecích s odznaky na klopách, jak postávají v průchodu a povídají si mezi sebou, a vystrašilo mě to. *Nebuď paranoidní, Rebecco*, říkala jsem si. *Studuješ trestní právo. Všude se tu budou potloukat „chlupatý" a fízlové, protože tu mají přednášky. Někteří z nich jsou dokonce profesoři.*

Přesto jsem je tu předtím nikdy neviděla. Mé kroky se hlasitě rozléhaly chodbou, a když jsem rozrazila mohutné dveře do posluchárny, otevřely se s hlučným zaskřípáním. Zatímco jsem spěchala na své místo, v hlavě jsem slyšela dědečkův hlas: *Ta vrata určitě potřebujou pěkně promazat*. Rychle by vstal a namazal je. Přála jsem si, aby tam v té chvíli byl, zachránil mě a nedopustil, aby ty dveře nadělaly takový hluk. Všechno mi připadalo tak hlasité a cítila jsem, jako by na mě všichni zírali odsuzujícím pohledem a mysleli si: *My víme, kdo a co jsi, ty kurvo. Teď to bude vědět každej. Konečně vyjde najevo, jaká jsi špinavá děvka*.

Náhle mé nádherné šaty a boty ztratily na ceně. Všechno ve mně bylo bezcenné a k ničemu, vylekané a vystrašené.

Když bzučák ohlásil konec přednášky, vyskočila jsem. Posedl mě nový strach. Nechtěla jsem jít domů. Kam tedy? Bude tam čekat policie? Zatknou mě? Půjdu do vězení, a pokud ano, na jak dlouho? *Ach bože, Kristin, proč jsi byla tak lehkomyslná?* uvažovala jsem. Už nikdy neuvidím svou dceru. Důvodem, proč jsem se ocitla v takové šlamastyce, byla potřeba vydělat hodně peněz, abych si svou dceru udržela. Proč se to všechno tak pokazilo?

Vzala jsem si své věci a začala si razil cestu z posluchárny. Jenže pak se na mě obrátil vysoký chlap s ostře řezanými rysy v dokonale ušitém obleku. Na profesora nebo na studenta docela vyparáděný. Možná nějaký správce.

„Slečna Kadeová?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla jsem, trochu zmatená z toho, že věděl, kdo jsem.

„Můžu s vámi chvilku mluvit?“

„Samozřejmě,“ řekla jsem.

„Myslím soukromě,“ upřesnil. „Ne o škole.“

Zarazila jsem se a poněkud se zamračila.

„Mám nějakou práci,“ sdělila jsem mu.

Sáhl si do kapsy a vytáhl cosi, co vypadalo jako peněženka. Rozevřel ji a uvnitř se zableskl zlatý odznak.

Tělem mi projela vlna adrenalinu. Mé dva světy jako by se právě srazily.

Detektiv se mnou hovořil krátce. Chtěl, abych ho doprovodila, ale když jsem mu řekla, že musím za svou dcerou Isabellou, uvolil se, že mě za ní nechá jít. Ráno se mám ale co nejdřív hlásit v kanceláři manhattanského okresního návladního Roberta Morgenthaua. Jeho otec byl ministrem financí prezidenta Franklina D. Roosevelta a architektem reforem Nového údělu a on sám řídil úřad prosazování práva čtyřiatřicet let. I v devětaosmdesáti letech byl stále ostrý a břitký jako švédský nůž.

Celou noc jsem nespala. Léta jsem vedla dvojí život. Jako matka samoživitelka, členka výboru Sdružení rodičů a přátel školy a společnice. Udržet to tajemství je mnohem těžší, než si myslíte. Mentálním přepínáním z programu „práce“ do programu „matka“ jako bych se fyzicky rozpůlila. Neexistovala žádná možnost, že by o tom měl někdo nějaké ponětí. Věděla jsem to, protože jsem v životě několikrát nalítla lidem, kteří mi důvěru oplatili lží a bolestnými činy, které se nemohou nikdy odestát. Musela jsem chránit hlavně svoji dceru.

Jedním z takových lidí byl její otec. Jako matka jsem se naučila, že když dojde na vaše děti, jste zahnáni do kouta a nemáte se kam vrtnout, děláte věci, o nichž se vám ani nesnilo. Pro své milované uděláte zkrátka cokoliv. Isabellin otec a já jsme stanuli před soudem na základě směš-

ných obvinění, že jsem nezpůsobilá matka a že by holčička se mnou neměla bydlet. Chtěl mi ji vzít, a to jsem nemohla dopustit. V žádném případě.

2

Proč jsem šla pracovat k madam Manhattanu

Otec Isabelly je rocková hvězda, říkejme mu Mike. Nikdy s námi nežil, ale platil alimenty a s dcerkou se vídal pravidelně. Jednou ji však nepřivedl. Unesl ji a brzy jsem se dozvěděla, že u soudu zažádal o plné opatrovnictví. Najal si jednoho z nejmocnějších a nejdražších právníků v New Yorku. Myslím, že si to dobře spočítal a vyšlo mu, že je to pořád lepší než posílat výživné dalších deset let.

Tvrdil, že mladík, který u nás přechodně pobýval, představuje pro naši dceru hrozbu.

Měsíc předtím se Mike oženil. Manželství nakonec nevydrželo ani rok, ale jeho nová žena si byla s Isabellou velice blízká – až jsem se z toho cítila nesvá. Nepopírám, že mou dceru měla upřímně ráda. Milovala ji. Když však začalo soudní řízení, vycítila jsem, že mě chtějí úplně odsunout z dceřina života, aby se Mikeova žena mohla stát její novou matkou.

To jsem si nenechala líbit. Nařkli mě, že jsem duševně labilní, šílená a použili všechno, co se jim tehdy hodilo do krámu. Každá máma by cítila totéž. Když Mikea žena opustila, přišla jsem na to, že každému jen lhal. Nebyla jsem dokonalá, ale ani zrůda, kterou by ze mě rád udělal. (Jeho manželka to zjistila a já jsem si uvědomila, jak na ni byla Isabella odkázaná, potřebovala její lásku a zranilo by ji, kdyby o ni přišla. Dodnes jsou si mimořádně blízké a já Mikeově bývalé ženě nebráním, aby se s mou dcerou vídala.) V žádném případě jsem nemohla připustit, aby Mikeův rozvod a soud naší dceři ublížil. Celou situaci přehnal. Každý, kdo mě skutečně zná, to věděl. Soud ale uvěřil jeho báchorkám a já jsem přišla o dceru, kterou jsem vychovávala od narození. Tehdy jí bylo šest let.

V televizi jsem v souvislosti s případem Woodyho Allena viděla známou právničku Eleanor Alterovou. Zastupovala Miu Farrowovou poté,

co měl její muž poměr s její adoptivní dcerou Soon-Yi Previnovou, a šla po něm opravdu tvrdě. Mia vyhrála plné opatrovnictví jejich syna Ronana, jediného vlastního dítěte, které Woody kdy měl.

Sjednala jsem si s Alterovou schůzku a vyprávěla jí o svém těžkém údělu. Byla ochotná mi pomoct – za jistou, značně vysokou cenu.

„Můj honorář je 750 dolarů za hodinu," řekla. Takové peníze si brala od bohatých newyorských magnátů, kteří se zbavovali svých prvních manželek kvůli milenkám a ty pak znovu opouštěli kvůli ještě mladším partnerkám. Do toho byly započítány i všechny telefonáty, papírování a práce, kterou pro firmu dělali mladší advokáti. Brzy mi začaly chodit účty na několik tisíc dolarů, které jsem nemohla ze svého platu asistentky uhradit. Jednalo se o tom, jak dosáhnout dohody ohledně styku s dídětem o svátcích, během pracovního týdne a víkendů. Zuřila jsem. Nikdo nevěděl líp než já, že si se mnou Mike jen zahrává. Pokoušel se mě ovládat. Ve skutečnosti s Isabellou tolik času ani trávit nechtěl. Žádnou dohodu, kterou bychom uzavřeli s ohledem na jeho „umělecký" a „cestovní" harmonogram, stejně nikdy nedodržel. Nezazlívala jsem mu to, pokud to Mikeova profese vyžadovala, ale usoudila jsem, že je pro něj právě proto nemožné jakémukoliv rodičovskému ujednání dostát. Isabella se mnou byla pořád a já s ním bojovala, jak jsem mohla. Chtěl mě o ni připravit a být s ní sám. Jako bych ho jako matka jeho dítěte vůbec nezajímala.

Jeho milenky přicházely a odcházely jako mé peníze. Jedno stání přišlo na osm nebo devět tisíc dolarů. Slyšení ohledně opatrovnictví by se táhlo pěkně dlouho. Uvědomila jsem si, že si na to ve svém zaměstnání nevydělám. Ani omylem. Nemohla jsem dokonce zaplatit ani jediný den u soudu.

Poprosila jsem matku o půjčku a slíbila, že ji splatím. Nedala mi nic, a to ani v zájmu své vlastní vnučky. Prý to není její povinnost. Věřila jsem jí. Vybrala jsem své a Isabellino spoření a pojištění. Byla to naše budoucnost, ale teď nastal boj o mou dceru, a to bylo na prvním místě. Peníze se však rychle vypařily.

Potom jsem rozprodávala po internetu všechno, co mělo v našem domě nějakou hodnotu. Účty ale chodily dál, a i tyhle peníze se brzy rozkutálely.

Pochopila jsem, že musím přijít na něco lepšího. Neříkám, že jsem na to hrdá, ale neustále jsem na internetu hledala možnosti, jak si přivydělat. Jako osobní asistentka, brigádnice, vzala bych všechno, co bych vedle svého zaměstnání stihla. Jenže peníze, které bych za to dostala, byly směšné. Propadala jsem depresi.

Vyplakala jsem se na rameno jedné své kamarádce, která mi moc nepomohla: „Asi neexistuje žádné východisko. Přijdeš o holčičku a on vyhraje."

To mě vážně rozpálilo doběla. Kdy a proč se z toho stal souboj o to, kdo vyhraje? Má dcera nebyla žádnou trofejí, kterou získáte na konci zápasu, ale milovaným dítětem, pro niž bych z více důvodů, než vůbec dokážu vypočítat, udělala cokoliv.

Byla jsem zoufalá. Pročítala jsem nabídky „Hledáme modelky" s informacemi o tom, jak si děvče může vydělat tisíce dolarů za pár týdnů. Stačilo jen kliknout a odpovědět. Mnohé z nich byly formulovány velmi obecně, aby se obešel zákon, ale já si udělala obrázek: dívka, která si takhle vydělává, není skutečnou modelkou. Pokud nejste Gisele Bündchenová. A další světová supermodelka se rozhodně nehledá na internetu.

Tyhle inzeráty zkrátka nabízely něco jiného, hledaly prostitutky. Na jeden z nich jsem odpověděla a plně si uvědomovala, co po mně budou chtít. Vrhla jsem se do temnoty a nevěděla jsem, co mě v ní čeká. Ale na internetu je všechno tak snadné.

Na daný inzerát jsem se ozvala kvůli stylu, jakým byl napsán. Stálo v něm, že hledají osobu ženského pohlaví, která bude společenská, a to asi za 10 000 dolarů týdně, podle toho, jak moc bude pracovat, všechno tedy záleží jen na ní. Dál tam stálo: „Zavolejte nebo pošlete esemesku kvůli pohovoru. Předpokládá se znalost branže." Takhle jsem se tedy setkala s jednou z nejskandálnějších madam v New Yorku, s Kristin Davisovou.

Dorazila jsem do jejího bytu v mrakodrapu Corinthian, nejvyšší obytné budově ve městě, kterou vybudoval v roce 1988 developer Bernard Spitzer. Později jsem považovala za ironii osudu, že jeho syn a jeden z mých zákazníků, newyorský guvernér Eliot Spitzer, byl odhalen jako „klient č. 9".

Z té schůzky jsem byla hodně nervózní. Neměla jsem tušení, co si na takový pracovní pohovor vzít na sebe. Vzpomínám, že jsem si oblékla světle hnědé kalhoty, krémovou blůzu, boty na podpatku, vzala jsem si nějaké šperky a lehce se nalíčila. Na schůzku jsem jela z centra po práci a v tomhle krásném modelu jsem jela metrem. Tak jsem na tom byla špatně.

Kristin otevřela dveře, přivítala mě svým extrovertním stylem a první věc, která mě na ní ohromila, byla její obrovská ňadra. Musela nosit tu největší podprsenku. Ani omylem nemohlo jít o implantáty. Vypadala, jako by měla plastická vylepšení spíše v obličeji, třebaže o sobě říkala, že jí je pouhých pětatřicet. Byla ale mimořádně hezká a působila daleko inteligentněji, než jak vypadala. Dříve působila jako viceprezidentka pojistného fondu a až potom změnila své „obchodní zaměření".

Řekla jsem, že jdu právě z práce a že působím ve finančnictví.

„To nevadí," odpověděla. „Spousta mých děvčat pracuje na Wall Street."

Jejích děvčat? pomyslela jsem si. Kam jsem se to dostala?

Prohlédla si mě od hlavy až k patě a já si dobře uvědomovala, že v téhle zkoušce musím obstát. Kluci ve škole se za mnou vždycky ohlíželi. Měla jsem patřičné křivky a pracovala na tom, abych si postavu udržela. Pánbíček mě obdařil rovnými, lehce blonďatými vlasy, které jsem nosila až do pasu. Jeden můj přítel mi jednou řekl, že vypadám jako Lady Godiva.

Nervozita na mně musela být znát, protože mi Kristina nabídla sklenku vína. Zeptala se na pár věcí a pak začala vysvětlovat, o jakou práci se vlastně jedná.

„Zajímáte se spíš o práci ‚doma', nebo ‚venku'?" zeptala se.

Vůbec jsem nechápala, o čem mluví. Byla jsem úplně naivní. Všimla si toho a zasmála se.

„V podstatě to je takové, jak to zní," vysvětlovala. „Mám hezké útulné místečko a některá děvčata se potkávají s pány tam. Tomu říkáme práce doma."

Jo, a lidi tomu říkají bordel, pomyslela jsem si.

„Spousta klientů ale dává přednost tomu, aby za nimi děvče přišlo do jejich bytu," pokračovala Kristin. „Abych tak řekla, provozují sex ve stejné posteli, v níž spí se svou ženou. Často si říkám, kde jejich manželka vůbec je, ale každopádně nás nikdy žádná nepřistihla. Ovšem to je jejich problém.

Jiní pánové mají radši pěkné hotelové pokoje. Mám na mysli třeba Waldorf, Pierre a Regency. Někdy s nimi jde děvče nejprve na večeři, takže se musí patřičně obléknout. A tomu říkáme práce venku."

Víno nevíno, z toho, co mi Kristin povídala, jsem byla ještě nervóznější. Vyrůstala jsem v přísné křesťanské rodině a bylo pro mě obtížné vůbec se s nějakým chlapcem seznámit. Otěhotněla jsem v pouhých jednadvaceti letech a od té doby jsem zřídkakdy chodila na rande. Jak bych mohla jít do pokoje v přepychovém hotelu a vyspat se s někým úplně cizím? Co kdyby po mně chtěl nějaké výstřední nebo nechutné věci? Co kdyby mi chtěl ublížit?

Kristin byla charismatická osobnost. Trochu připomínala legendární majitelku nedovoleného nočního klubu Mary „Texas" Guinanovou, která za prohibice vítala hosty u dveří pozdravem: „Ahoj, debilové!"

O sexu smýšlela dost volnomyšlenkářsky a soudila, že naše společnost je proti jiným zemím pozadu. Tvrdila, že zákonodárci, kteří bojují proti šíření prostituce, jsou jejími nejlepšími klienty. Podívejte na Spitzera. Když byl newyorským guvernérem, vedl taky cestovní společnost, která vozila muže do oblastí, v nichž prostituci tolerovali. Takoví politici podle ní byli pokrytci. Dokonce vystupovala i v televizi, kde volala po legalizaci prostituce. Z této pozice pak kandidovala na guvernérku.

Teď mě přemlouvala a zkoušela rozptýlit mé obavy.

„Podívej, zlato," řekla, „když si vyjdete s muži, které až tak moc dobře neznáte, jak to dnes dělají všechna děvčata, dostanete za to zatraceně dobře zaplaceno. Uvědomujete si, kolik vydělávají za týden? Jedna si z toho ušetřila na dostihového koně. A s vaším vzhledem si můžete hodně polepšit. Tak co?"

Nesvěřila jsem se jí se svými důvody, stejně jsem neměla na výběr. Mou dceru mi nikdo získat zpátky nepomůže, vybojovat si ji musím jen já sama.

„Zkusím to," řekla jsem pokorně.

„Výborně!" zajásala. „A teď ti prozradím pár fíglů."

Slíbila mi, že mě seznámí se spoustou nejrůznějších věcí, které učila ostatní děvčata, a triků, aby klient přišel znovu, nebo fíglů, jak setkání prodloužit, třeba i o několik hodin.

Zákazník bude spokojený a my taky, protože mu naúčtujeme víc. Což znamená víc peněz pro Kristin i pro mě, protože by se se mnou dělila napůl. Brala by si padesát procent z každého mého výdělku.

Lámala jsem si hlavu: *V čem budou ony fígle spočívat?*

3

Můj první zákazník

Kristin mi zavolala za dva dny.

„Nazdar holka, co takhle trocha rokenrolu?“ švitořila. „Mám pro tebe někoho fajnovýho v hotelu Parker Méridien.“

Le Parker Méridien! Bazén pod širým nebem, výhled na Central Park, lázně. Občas jsem zahlédla vstupní halu se sloupy, když jsem jako štvanec pádila kolem ze Západní 56. do Západní 57. ulice. Teď jsem se tam měla potkat s úplně cizím člověkem kvůli sexu.

„Pokoj 3606," pokračovala Kristin obchodním tónem. „Jdi nenuceně rovnou k výtahu, jako že jsi host, a vyjeď do jeho pokoje; nezastavuj se u recepce, aby si tě nevšimli. Jmenuje se Stephen. Vypadá, že je pěkně prachatej, tak se neloudej."

„Kristin," zakňourala jsem, „nevím, jestli to dokážu."

Nehrálo roli, jak nóbl hotel to byl nebo o jak velký honorář šlo, připadala jsem si, že je to pod mou úroveň. Pořád jsem měla ještě na výběr, jestli se do toho pustit. Potřebovala jsem ale peníze.

Taky jsem se bála. Slyšela jsem o případech, kdy společnice po setkání s klienty přišly o život. Kristin o „Stephenovi" věděla pramálo a já si lámala hlavu, jestli si ho prověřila. Prověřením myslím to, když se váš šéf, pasák nebo madam, ať jim říkáte jakkoliv, ujistí, že ona osoba za dveřmi je tím, za koho se vydává, a že je na ni spoleh. Když se k tomu dnes zase vracím, tak si říkám, jak lze soudit někoho podle jeho jména, čísla kreditní karty nebo názvu hotelu, kde bydlí? Žádný osobní strážce, který by počkal u dveří, poslouchal a ujistil se, že je všechno v pořádku, tu nebyl. Byla jsem v tom úplně sama. Myslela jsem na pastora u nás doma v Severní Karolíně. „Pomysli na Zjevení svatého Jana!" křičel by na mě právem. „Na tu část, kde se říká: ‚Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt.'"

Později jsem zjistila, že první smrt u mě stála ještě blíž, než jsem dokázala pochopit. Pár měsíců poté, co jsem začala dělat placenou společnici, nás převzala Kristinina promotérka Lucy a potají si brala padesát procent pro sebe. Zákazníky vůbec neprověřovala. Nestarala se o nás, a to dostávala procenta z tisíců dolarů, které jsme vydělaly z jedné schůzky, zatímco seděla na zadku a nedělala nic. Jednou večer jsem byla poslána do Washingtonu, kde mě strašně vyděsilo, že jsem se mohla těžce zranit, ne-li přijít o život jako jedno z těch děvčat, o nichž byla řeč ve zprávách.

„Rebecco, vnímáš mě?" zeptala se Kristin. „Tak chceš do toho jít, nebo nechceš? Protože on tě čeká v osm hodin, a když tam nedorazíš, budu mu muset sehnat jiné děvče. Nebude chtít nic, co bys nedělala se svým klukem – znám toho chlapa dost dobře a vím, že není žádnej úchyl. A v devět budeš o tisíc dolarů bohatší."

Neměla jsem na výběr.

„Dobře," rozhodla jsem se. „Půjdu do toho."

„Ty jsi moje holka! Obleč si krajkový prádlo. Má ho rád."

Skvělý, říkám si. *Žádné takové nemám. Budu si ho muset jít koupit, což znamená, že zisk z oné schůzky bude minimální.* Podvědomě jsem ale cítila, že si brzy vydělám hodně zajímavé peníze.

Na ten večer nikdy nezapomenu. Obvykle se jde rovnou do hotelového pokoje a někdy vám nechají magnetickou kartu vloženou do časopisu ve foyeru. Jenže tehdy hotel Parker Méridien právě renovovali a já se s tím cizincem musela setkat venku na chodníku, takže mě doprovodil dovnitř, jako bychom byli pár.

Byl mrazivý lednový večer, třásla jsem se zimou, a když hodiny odbily čas naší domluvené schůzky, začala jsem být neklidná. Viděl mě, změnil názor a rozhodl se odejít? Možná jsem pro něj nebyla dost vysoká nebo dával přednost černovláskám. Zavolala jsem Lucy, jestli jsem něco nepopletla. Řekla mi, ať počkám, že mezitím brkne zákazníkovi, aby zjistila, v čem je problém. Uběhla celá věčnost, a tak jsem jí zavolala znovu, tentokrát podrážděně: „Tak kde je ten chlap?“ Potvrdila čas a místo a nařídila mi, ať čekám dál a nikam neodcházím. Bylo mi mizerně. Stála jsem doslova na ulici a čekala na zákazníka. Takže sem jsem to dopracovala? V té chvíli jsem si připadala jako pouliční šlapka, co jde za dvacet dolarů. Radši bych jela domů, ale sotva jsem měla na taxíka, a kdybych si ho vzala, utratila bych všechny peníze, což jsem si nemohla dovolit. Tak jsem na tom byla špatně.

Konečně se objevil vysoký čtyřicátník a řekl: „Vy jste Ashley?“ (To bylo jméno, které jsem se rozhodla používat.) Velice se omlouval, že čekal na druhé straně hotelu na Západní 56. ulici. Jelikož nebyl

místní, nevěděl, že Západní 57. ulice je jednou z hlavních newyorských tepen poblíž Carnegie Hall. Působil docela mile, ale já jsem pořád překonávala pocit beznaděje, který mě zaskočil. Věděla jsem, že by to poznal, a snažila jsem se to nijak nedat najevo.

Když mě vedl kolem recepce, snažila jsem se na sebe nepoutat pozornost a klapala jsem po mramorové podlaze zlato-bílými lodičkami na vysokém podpatku. Měla jsem je ještě pořád ve skříni z dob, když jsem chodila do nočních klubů, spolu s přiléhavými bílými šaty. Byla jsem celá v bílém, panensky čistá, ale pod šaty jsem měla tanga a krajkový vyztužený korzet. Který druh práce diktuje, jaké prádlo nosíte? Právě tahle.

Výtah vyjel vzhůru a já se potácela po tlustém koberci chodbou k pokoji číslo 3606. Srdce mi v hrudníku bušilo jako rockový bubeník.

Odemkl dveře a přidržel je. „Tak račte dál…“ řekl. Poprvé jsem se na něj pořádně podívala. Vypadal dobře. Pomohl mi z kabátu. Uklidnila jsem se. Byl větší džentlemen, než jsem čekala. Zeširoka se usmál, snad se mu líbilo, co viděl. Ulevilo se mi. Měl hluboký hlas a na sobě tmavě šedé kalhoty, košili s francouzskou manžetou a lehce povolenou kravatu s liliemi. „Já jsem Stephen,“ konstatoval. „A vy Ashley, že ano? Krásné jméno, které sluší krásné dámě.“

Ashley bylo moje pracovní jméno. Od této chvíle až do doby, kdy odsud odejdu, jsem byla postavou s tímto jménem. Rebecca už neexisto-

vala. Musela jsem odložit stranou všechno, co se týkalo mého já, a zavřít to do kabelky. To, kým jsem byla, vše, co mi bylo vlastní, věci, na kterých mi záleželo a které jsem milovala, jsem musela tajit. Proměnila jsem se v ženu, již chtěl. V budoucnu se z toho stal pracovní postup s každým zákazníkem. Měla jsem různá jména a různé osobnosti. Bylo to spíš v mém zájmu než v jejich. Po veškerém předstírání jsem se pak snáz vzpamatovávala. Někdy jsem si říkala, že tajit před nimi, kdo jsem, a neprozradit svou pravou identitu, je trochu příliš, ale časem jsem pochopila, že je to nevyhnutelné, hlavně kvůli mně samotné. Nemohla bych tuhle práci dělat, kdybych každou minutou cítila, že jsem to skutečná já. Naučila jsem se „přepínat". Pokaždé, když jsem se přehodila na jinou frekvenci, jsem musela být ve střehu, abych něco nepopletla, musela jsem si zkrátka dávat pozor. Ale v tomhle případě to byla má první schůzka coby Ashley. Byla jsem vyplašená. Vůbec jsem netušila, co mám vlastně dělat.

Všimla jsem si, že Stephen má trochu prošedivělé skráně a že je příjemný. „Dáte si něco k pití?" zeptal se.

„Jenom kolu, jestli ji tu máte," řekla jsem. To byl tedy vtip. V tomhle hotelu si mohl dovolit úplně všechno. Včetně mě.

Bydlel v apartmá s moderním skandinávským jídelním stolem, obrazy všude po stěnách a s ložnicí, z níž měl vyhlídku na osvětlený New York.

Byla větší než můj byt. Zavedl mě k pohovce, ráda bych věděla, jestli vůbec tušil, jak jsem nervózní.

„Jste si jistá, že nechcete do pití kapku Jacka Danielse?“ zeptal se, když mi ji podával. „Všiml jsem si přízvuku a vím, že děvčata z Jihu tenhle jejich bourbon milují.“

Copak ostatní dívky pijou? Podivila jsem se. Flámují a berou drogy? Čekalo se to ode mě taky? Kristin mě před tím nevarovala. Nikdy jsem se neopila a drogy jsem taky nezkusila, takže jsem zaimprovizovala.

„Ne, díky, takhle je to v pohodě,“ řekla jsem, načež se mě začal vyptávat, odkud jsem a co dělám v New Yorku. V podstatě ho na mně zajímalo všechno a já neklidně odpovídala. Neřekla jsem mu, že mám dceru. Ani proč dělám to, co dělám. Nevyptával se. Chtěla jsem taky něco vědět o něm a dozvěděla se, že pracuje v olejářské firmě, která se zaměřuje na druhotné zdroje energie. Nikoliv proto, aby pomohl planetě Zemi, ale protože pro jejich společnost vytváří další zdroje příjmů. Zajímalo ho, jestli náhodou nevím, která představení na Broadwayi měla dobré kritiky. Vybíral si svůj čas a choval se, jako by mu bylo všechno na světě šumafuk, a zdálo se, že si ani nevšiml, že jsme proklábosili skoro celou hodinu.

Po chvíli však zneklidněl a já pochopila, že se blíží ona chvíle.

„Všiml jsem si, že jste si s sebou vzala kabelku,“ řekl. „Byla byste tak hodná a podělila se se mnou o její obsah?“

Zčervenala jsem. Od Kristin jsem věděla o „pár fíglech“, mezi nimiž bylo samozřejmě i prádlo. Kristin mi radila, abych se svlékla v koupelně a vykročila z ní se svůdným sebevědomím Sharon Stoneové z filmu *Základní instinkt*.

Namouduši bych radši, aby mě v tomhle okamžiku zastřelili. Velmi jsem se styděla. Nervózně jsem se usmála, vklouzla do mramorové koupelny a zamkla za sebou.

Strávila jsem tam snad čtvrt hodiny. Byla jsem vyděšená.

„Nepotřebujete tam nějak pomoct?“ zakřičel na mě. „Nebo se mám svlíknout a přijít za vámi a dáme si spolu sprchu?“

„Hned jsem venku!“ vypískla jsem.

Odemkla jsem a pomalu otevřela dveře. Měla jsem na sobě černý krajkový vyztužený korzet a podvazky s černými punčochami a vysokými podpatky. Líbilo se mu to. Začala jsem mluvit koketně, a dokonce trošku sprostě a on… evidentně mu to dělalo dobře.

Požádal mě, ať si to nesundávám, zvedl mě a lehce odnesl do postele. Nechal si košili a kravatu a já viděla, jak se potí. Jednou rukou si odepnul pásek a sundal kalhoty.

Pod nimi neměl nic a já spatřila, že už mu stojí. A pak, po všech mých obavách, bylo ani ne za dvě minuty po všem.

Svalil se ze mě, lehl si na záda a oddychoval, jako by právě uběhl newyorský maraton.

Za chvíli jsem vstala, posbírala si věci a oblékla se. Zaplatil hotově, a když mi pomáhal do kabátu, řekl: „Doufám, že tě zase uvidím při příští služebce." Vedl mě ke dveřím, a ještě než jsem odešla, políbil mi ruku. Byl to zkrátka džentlemen – na rozdíl od některých jiných slavných zákazníků, které jsem ještě měla potkat. Té noci jsem však překročila hranici. Ztratila jsem… nevinnost.

Udělám to zase? Ptala jsem se, když jsem sjížděla výtahem se zrcadly a pozorovala se v nich – věděla jsem, že se musím doma pořádně osprchovat horkou vodou. Odpověď mi přišla na mysl v momentu, kdy jsem mávla na taxi. Včetně velkorysého spropitného jsem měla v kabelce 4 500 dolarů v hotovosti. Tentokrát mi jízda taxíkem nepůsobila žádné problémy. Ano, udělám to znovu.

Jakmile jsem se v autě usadila, zavolala jsem Kristin.

„No teda, tys tam byla docela dlouho," řekla. „Tak jak to dopadlo?"

„Všelijak," odvětila jsem. „Nejsem si jistá, jestli vím, co dělám."

„Víš to moc dobře, zlato."

„Cítím se provinile, měl snubní prsten," trápila jsem se.

„Holka, tys snad spadla z višně?" divila se. „Polovina těch chlápků, co s nimi půjdeš, budou ženáči. Jsou věrní svým manželkám, když dřepí doma někde v nějakým Východním Balíkově v Texasu, ale když vyjedou

na služební cestu, no… co oči jejich žen nevidí, to jejich srdce nebolí. Myslím, že ženatí filmoví herci tomu říkají ‚exteriérová bokovka', hahaha. Hele, zaplatil ti hotově, že jo?"

„Ano, jasně."

„Dobře," řekla Kristin. „Chceš zejtra večer zase do fabriky?"

4

Jedno z těch děvčat

Když jsem se konečně dostala domů, téměř jsem rozrazila dveře. Celá jsem se svlékla, oblečení hodila do pračky a skočila pod sprchu. Byla jsem otupělá. Ve sprše jsem sklouzla na podlahu, objala si kolena a rozplakala se.

Modlila jsem se. *Prosím, Bože, odpusť mi*. Proplakala jsem celou noc a stejně dlouho se Stvořitele obávala. Ráno se mi udělalo lépe, když jsem se rozhlédla po prázdném pokoji své dcerky. Řekla jsem si, *udělám cokoliv, abych ji získala zpátky*.

Jestli je tou nejhorší věcí, že dávám mužům své tělo, abych zaplatila ty neskutečné účty, Bohu se za to zodpovím. Ale moje holčička nebude trpět kvůli tomu, že se mnou chce válčit její otec. Dám za to cokoliv, co mám, své tělo, samu sebe.

Úspory jsem vyčerpala pár měsíců poté, co v roce 2005 začal boj o opatrovnictví. Přes den jsem chodila do práce a po večerech pracovala pro Kristin. Dřela jsem ve dne v noci, protože Isabella nebyla se mnou. Žila u něj.

Neměla jsem z toho dobrý pocit ani jsem neuvykla myšlence pracovat jako holka na telefonu pro Kristin. Možná za to mohli zákazníci či setkávání s ostatními děvčaty, která na tuhle práci reagovala jinak. Někdy jsem nedokázala říct, jestli brečím, protože postrádám Isabellu, jsem znechucena sama sebou, smutná, protože cítím, že u soudu prohraju, nebo protože bez ohledu na to, jak tvrdě makám, nikdy nebudu mít dost peněz. Jako bych se rozpadala. Někdy se mi zdálo, že jsem doopravdy přišla o rozum – měla jsem záchvaty úzkosti a dýchala jsem do papírového pytlíku, aby se mi podařilo uklidnit. Víc než kdy jindy jsem si uvědomovala, že musím oddělit samu sebe, dívku, kterou jsem doopravdy byla, od holky, již chtějí a potřebují muži a platí jí za to. Úsilí, které to vyžaduje, je obrovské a nezbytné. Ale ani to mi tuto práci neusnadnilo. Jediné, co mi to celé dokázalo ulehčit, bylo předstírat, že si s tím nebudu lámat hlavu a že miluju každého ze svých zákazníků.

Na skutečný život nebyl čas, šlo o to přežít. A přesně o tohle jsem se snažila celé roky.

Brala jsem nespavce, někdy pracovala do čtyř nebo do pěti ráno, pak si šla na pár hodin zdřímnout a od půl deváté jsem zase pracovala. A takhle to jelo pořád dokola. Bylo to vyčerpávající. Musela jsem platit právníkům, nájemné za byt a přispívat muži na péči o Isabellu. Jako placená společnice jsem musela vypadat dobře, a to taky něco stálo. A že to stálo dost.

Normální holka, která se pohybuje po New Yorku, možná přemýšlí o manikúře, pedikúře, o melíru a depilaci a o tom, že si koupí něco pro radost, ale společnice, za kterou muži platí tisíce dolarů, se musí udržovat na úplně jiné úrovni. Zákazníci to od ní nejen očekávají, přímo to vyžadují. Několikrát do týdne jsem chodila ke kadeřnici, aby mi upravila vlasy. V salonu mi dělali bezchybnou manikúru, pedikúru a depilaci. Spoustu peněz jsem dala za kosmetiku a líčení. Každé dva týdny jsem musela na zahuštění řas, po třech nebo čtyřech dnech bylo nutné se natřít samoopalovacím krémem, abych měla perfektní odstín kůže a vypadala dobře, jako bych se vrátila z Karibiku.

Stejně důležitý byl můj šatník. Luxusní společnice musí vypadat sexy, ale zároveň elegantně, hned jak vejde do dveří hotelového pokoje nebo doprovází zákazníka na večírek a do restaurace. Doma jsem měla plné skříně krásných šatů, několik stovek párů bot a drahého prádla.

Vytvořit nádherný šatník vyžaduje nějaký čas a patřičné úsilí. A mí pravidelní klienti mě nechávali, ať si koupím, co chci na jejich účet v exkluzivních obchodech v centru New Yorku. Vypadat *draze* však vyžaduje hodně úsilí.

Vím, co si myslíte: *Ty jsi ale chudinka*. Ve skutečnosti jsem na sebe pohlížela jako na obchod, v němž jsem hlavním investorem. Jistě, byla jsem hezká, ale takových děvčat je spousta. Musela jsem se stát plnohodnotným ztělesněním snu.

Z počátečních výdělků jsem si nakoupila věci, které mě přeměnily v ženu, po níž budou nejbohatší muži světa znovu a znovu toužit. Šaty mě stály tisíce dolarů. Rychle jsem se naučila, že jde o hru, a rozhodla jsem se, že v ní budu královnou. Nešlo to jinak, pokud jsem chtěla vydělat velké peníze.

Práce prostitutky byla hodně riskantní. Kristin měla talent, jak nám ji sehnat. Obvykle stačilo, aby nějaký muž zavolal, poskytl číslo kreditní karty a bylo to. Takhle jednoduše si nás objednal. Co mohla vědět, třeba šlo o masového vraha. A já nikdy netušila, kdo bude mým příštím zákazníkem. Práci jsem provozovala v bytě, který Kristin najala v mrakodrapu Corinthian. Držela si taky pár dalších pokojů, jež užívala ke stejnému účelu a v nichž jsme vždycky obsloužily dva klienty zároveň. Většinou u toho nebyla. Chránily jsme jedna druhou a v ložnici si dělaly

vzájemně společnost, i když jsme nepracovaly. Táhly jsme za jeden provaz.

Byla tam krásná děvčata z celé země a z celého světa, která k téhle práci přivál osud z nejrůznějších důvodů.

Třeba nádherná Ukrajinka, které jsem říkala Jekatěrina – Kit Kat. Měla jsem ji doopravdy moc ráda. Byla mimořádně inteligentní a proklábosily jsme dlouhé hodiny. Vždycky jsem si jí vážila, protože na rozdíl od těch druhých věděla, že tahle práce slouží svému účelu. Její rodina pocházela z Černobylu, a třebaže ještě nebyla na světě, když se tam přihodila havárie jaderné elektrárny, její sestry ano. Těžce onemocněly. Jedna z nich měla rakovinu štítné žlázy. Kit Kat posílala každý měsíc své matce a sestrám peníze. Myslely si, že je vydělala u známé firmy zabývající se stykem s veřejností. Pracovala tam podobně jako já ve dne v noci. Vydělávala si dost, ale nebylo to nic v porovnání s tím, kolik měla tady, i když jí Kristin sebrala polovinu. Její kolegové z firmy nic netušili. Práci v mrakodrapu Corinthian nenáviděla stejně jako já, ale věděla, že je to nutné zlo, a udělala by cokoliv, aby tím své rodině pomohla. Byla zřejmě jednou z nejsilnějších žen, které jsem kdy v celém svém životě potkala. Poté, co jsem u Kristin přestala pracovat, jsme s Kit Kat chodívaly na oběd nebo na večeři, jenom abychom se ujistily, že ta druhá je v pořádku. Jako jedna z mála znala můj skutečný problém. A byla to ona, která mi poslala onu esemesku, abych

si přečetla článek v novinách o Kristinině uvěznění. Už jsem o ní nikdy neslyšela. Doufám, že se jí daří dobře.

Některá děvčata neměla tak vážné důvody jako Kit Kat. Většina z nich naopak utrácela všechny peníze za šaty, kabelky a za dovolenou.

Zaplatily nájem a zbytek rozfofrovaly za novou kabelku od Louise Vuittona. Pohybovat se mezi nimi bylo občas povyražením od běžného života – kvůli jejich naivnímu způsobu myšlení a absolutní neznalosti toho, jaké to je být ve stresu. Ale ze stejného důvodu mi jich taky bylo líto, protože se nechaly nachytat zákazníky, kteří jim třeba řekli: „Co takhle zajít na večeři" a „Vezmu tě na nákupy". V překladu: *Dej mi zadarmo, nikdy nevíš, co přijde, třeba tě vyhodí, protože ses scházela s klientem mimo, a budeš bez práce*. Vždycky jsme je varovaly, ale nikdy nás neposlechly. A taky to pokaždé dopadlo stejně.

Pak tu byl případ Allie. Pořád se zamilovávala. V práci jí to opravdu šlo. Byla trochu divoška s úžasnými ňadry, kvůli nimž si ji někteří zákazníci oblíbili. A i když byla trochu jednoduchá, prsa jí vydělávala. V Corinthianu jsme nesměly kouřit ani pít, což však Allie dělala pořád, jako by se sjížděla na mejdanu. Studovala, ale v jednom kuse ji vyhazovali, brali zpátky a zase vyhazovali.

Další kapitola sama pro sebe se jmenovala Lizzie, děvčátko z Minnesoty, něco jako patologická lhářka. Vlastně nehorázná patologická lhářka. Když chtěla jednou večer jít za svým klukem, a ne do práce,

jednoduše řekla, že jí umřela babička, přičemž jaksi zapomněla, že se Kristin svěřila, že ji pohřbila už před měsícem. Kristin nebyla blbá a věděla, o co kráčí. Jednou nám Lizzie oznámila, že přišla o sestru. Bylo mi jí líto. Nevím, co může být horšího. Soucítila jsem s ní, ale ještě předtím, než jsem poznala, jak prolhaná doopravdy je (protože na rozdíl od ostatních děvčat narušovala rozpis služeb), jsme byly docela slušné kamarádky ve společnosti. Všimněte si, že říkám, „parťačky ve společnosti". Ne blízké, ale na veřejnosti. Vždycky jsem si od lidí držela přirozený odstup. Ale abych nezapomněla, sestra jí samozřejmě neumřela.

Jednou večer se mě Lizzie zeptala, jestli bych jí neprokázala laskavost a nevzala záskok v hotelu Waldorf Astoria. Pracovala pro různé šéfky. Já tehdy jiné neznala, ale práce vypadala velmi jednoduše: potřebovala další děvče, které by se věnovalo společnosti a dostalo za to peníze. Jak snadné. Řekla, že to zvládnu levou zadní, a já s tím žádný problém neměla.

Ten večírek pořádali známí mediální magnáti a jejich přátelé, to jediné tehdy věděla. Řekli, ať počkáme v přízemí v hale, kde budeme vítat hosty, a pak je vezmeme nahoru do pokoje. Ten měl krásné ozdobné dveře. Když se otevřely, s Lizzie jsme vešly a vkročily do obrovské jídelny. Představila jsem nás ostatním. Vládl tam poněkud zmatek, protože podle instrukcí to měl být velký večírek, a tady sedělo tak pět šest

lidí. Mávly jsme nad tím rukou, zatímco šampaňské teklo proudem a číšníci nosili předkrmy s ústřicemi a krevetami.

Jeden z hostů mi nalil a zeptal se, jak se jmenuju, na což jsem odpověděla, proč se ptá, a že jsem Ashley. Zamrkala jsem a zachichotala se, jak jsem měla ve zvyku. Když jsem přitlačila na jižanský přízvuk, pokaždé to chlapy uvolnilo. Oči se mu najednou rozzářily a řekl: „Tak ty seš Jižanka!" Prozradil, že se jmenuje Dr. Benjamin Chavis a pochází ze Severní Karolíny. Byl šéfem Národní asociace pro podporu barevných Američanů a teď vedl síť s názvem Hip-Hop Summit Action Network. Měli jsme si hodně o čem povídat.

On tenhle večírek pořádal. Na všech stěnách visely zarámované fotografie jeho rodiny. S Lizzie jsme se vmísily mezi hosty. S doktorem Chavisem jsem prodebatovala celý večer. Nikdy jsem neměla dojem, že by chtěl překročit hranice našich služeb, ačkoliv mi na sebe dal číslo. Vysvětlil, že někteří z přítomných budou nazítří uvedeni do funkcí velvyslanců v OSN a tohle byla mini oslava, bez manželek a přítelkyň. Neptala jsem se, čeho budou velvyslanci, ale předstírala jsem, že to na mě zapůsobilo. Šlo o můj džob.

Nikdo po nás žádné sexuální služby nechtěl ani když se blížil večer. Byly jsme na to připravené, závěr ale proběhl jako běžná party. Zákazník však nechtěl zaplatit. Prohlásil: „Necáluju za to, že ses tu poflakovala, pokecala si a slupla, co se dalo."

„Tak to teda ne," stála jsem si za svým. „Nikdo odsud neodejde, dokud se nevyrovnáme. Nikdo z vašich kamarádů ani vy, pane doktore Chavisi, zkrátka neodejde bez zaplacení."

„Nemám s sebou vůbec žádný prachy v hotovosti," řekl.

„Tak pro ně pošlete ochranku," odsekla jsem.

„Čeká na nás ten rapper Jay-Z," naléhal. „Musíme jet do klubu 40/40. Nenosím s sebou hotovost."

„To máte smůlu," povídám. „Radši si nějakou sežeňte. Víte moc dobře, proč jsem tady. Tohle je obchodní transakce. Musíte nám zaplatit, ať už jste se na ní podílel, nebo ne. Vidíte tohle děvče? Někomu se bude zodpovídat. Dostane se do spousty problémů. Skutečně jí chcete ublížit?" Podívala jsem se na Lizzie. Neudělala nic, aby se pokusila peníze získat – nevěděla jsem, kdo nás do tohoto kšeftu vlastně uvrtal, ale co jsem věděla dobře, bylo to, že si zaslouží něco lepšího. Nechtěla jsem ji vidět nešťastnou. Vůbec nevím, jak se do toho připletla a nechala se poslat za tímhle typem klientů.

Všichni řekli: „Odcházíme."

A já: „Fakt? Tak uvidíme, co se stane. Jdeme dolů. Jestli ty prachy nebudou v osm ráno na recepci, všechny si vás v tomhle pokoji vyfotím a dám na internet, jak jste tady s námi byli. Vítejte v New Yorku."

Ta částka tam ráno byla přesně na minutu.

A dodatek k Lizzie: prokázala jsem jí laskavost a potom mi ukradla 3 000 dolarů. Už jsem o ní nikdy neslyšela.

Hodně děvčat mělo přítele, některé byly dokonce vdané. A nijak se s tím netajily. Ale většina jejich partnerů a manželů nevěděla, co dělají. Takže své svůdné prádlo a kondomy musely skrývat. Když přišly domů, jejich muži je u nich určitě nenašli. O Mikeovi jsem se nikdy nezmínila a nahánělo mi hrůzu, kdyby někdo zjistil, co je vlastně zač. Nebo byl.

Pro Kristin pracovaly některé velmi známé modelky. Dívky, které se objevovaly na obálkách magazínů *Vogue*, *Elle*, *Harper's Bazaar* a *Cosmopolitan*. Obvykle za zákazníky jezdily. Tu a tam přišly na skok, aby se s nimi setkaly v Kristinině doupěti, a mně se to vůbec nelíbilo. Chovaly se, jako by byly něco lepšího, ačkoliv roztahovaly nohy stejně jako my.

Taky jsme probíraly klienty. Tenhle má rád to a tamten zase něco jiného. Nebo jsme se varovaly, na koho si dát pozor. A pokud nám někdo nesednul, vždycky existovaly nějaké způsoby, jak to s ním rychle skončit. Novým kolegyním jsme radily, aby se nenechaly od zákazníků přemluvit k „jízdě naostro", což je jakýkoliv sex bez kondomu, včetně orálního.

Některá děvčata chtěla vědět, kolik mužů ty druhé stihnou za den. Nechápala jsem, k čemu jim to může být. Asi mezi sebou soutěžily. Jako ve škole, když se předháněly, o kterou je větší zájem.

U Kristin jsem si vydělala spoustu peněz, ale čím dál tím víc mi vadilo, že si klienty vůbec neprověřovala. Dala jen na dobré slovo. Bylo úplně jedno, jestli šlo o New York, Boston, Filadelfii nebo Washington: nikdy jsme nevěděly, kdo vstoupí do dveří a s kým se setkáme. S výjimkou pravidelných klientů.

Kromě zřejmých rizikových faktorů jsem potřebovala vědět, kým mám být. S různými lidmi jsem se převtělila do různých osob s různými jmény. Má osobnost se musela měnit kvůli konkrétnímu muži a jeho potřebám. Když jsem na někoho narazila poprvé, nemohla jsem tušit, co ode mě bude vyžadovat.

Nutno také dodat, že jsem se kvůli sexu setkávala s naprosto cizími chlápky, ale bez osobních strážců, ochranky nebo pasáků a Kristin nikde na dohled. Jako muži byli většinou větší a silnější. Mohlo se stát cokoliv. Šlo o mimořádně nebezpečnou práci. Riziko viselo ve vzduchu.

Byl čas odejít. Jak jsem však nakonec zjistila, klesla jsem hlouběji, než jsem si vůbec dokázala představit.

5

Táta rocková hvězda

Ptáte se, jak jsem mohla spát s cizími muži za peníze? Bez ohledu na to, jak zoufale jsem je potřebovala, abych získala zpět svou dceru? Stále mě soudíte? Titulujete mě nejošklivějšími výrazy, kterými lze ženu vůbec nazvat? Myslíte si, že byste někdy něco podobného neudělali?

Možná byste měli vědět, že muž, se kterým jsem se soudila o dceru, byl rockovou hvězdou s neomezenými finančními možnostmi, nebo

jsem si to alespoň myslela, a pak mi snad porozumíte. Když ji unesl, přísahala jsem, že udělám všechno, aby se mi vrátila.

Mikea jsem potkala na večírku své kamarádky z dětství. Bob Guccione z ní právě vytvořil ve svém magazínu *Penthouse* Miláčka roku.

On a fanoušci onu celkem vyvinutou přírodní blondýnu brali jako Paige Summersovou. V protestantském městečku, kde jsme vyrůstaly, jsem ji však poznala coby Nancy Ann Courseyovou a byla mou nejbližší přítelkyní, než jsem opustila rodný dům. Věděla, jak přísně jsme byly se sestrou vychovávány.

Pocházely jsme z Morgantonu v Severní Karolíně, o němž je známo, že je to místo, kde se poprvé na americkém území usadili Evropané, a které vzniklo čtyřicet let před Jamestownem. Ale taky se stalo semeništěm Ku-klux-klanu.

Můj otec byl ve výchově hodně přísný a vládl železnou rukou. Pracoval na psychiatrickém oddělení státní nemocnice a každý den, když přišel domů, se vypravil na dvůr a střílel vzduchovkou po veverkách. Bil mě i sestru za sebemenší přestupky pruty, které jsme si musely samy nařezat. Říkala jsem tomu „řezání k řezání“. Nenáviděla jsem to – věděla jsem jen, že při výběru prutu musím být velmi opatrná, aby nebyl moc silný, protože by to bolelo, ale nesměl být ani příliš tenký. Když jsem totiž přinesla moc slabý proutek, otec se rozzuřil a vytáhl pásek.

U večeře vždycky muselo být absolutní ticho. Nesměly jsme ani ceknout. Se sestrou jsme se schovaly ve svém pokoji a šeptaly si samy pro sebe. Než přišel z práce, trávily jsme čas stavěním domečku z borovice vzadu na dvorku. Jakmile se vrátil domů, musely jsme stejně jít dovnitř – a potichu dělat domácí úkoly a uklízet.

Naši rodiče se dali dohromady s podobně smýšlejícími lidmi a společně nás učili v domácí škole, takže jsme nechodily do běžné školy s ostatními dětmi z města. A izolovali nás ještě víc. Nesměly jsme se dívat na televizi, třebaže jsme ji měli, a zakázali nám tělocvik. A já po hodinách gymnastiky a tance toužila. Mou jedinou mimoškolní činností byla návštěva baptistického kostela večer třikrát týdně a v neděli celý den, ať už kvůli zkouškám sboru, nebo studiu bible. Táta hrál na dulcimer a na dechové nástroje a trval na tom, abychom se sestrou – ona na trubku, já na pozoun a housle – dlouhé hodiny hrály klasiku.

Tehdy jsem se cestou do kostela modlila, aby mě unesli do jiné rodiny. Jednou však léta trápení náhle skončila.

Když mi bylo třináct let, otci našli na mozku nádor. Možná právě proto na nás byl v dětství tolik přísný. Musel jít na operaci, aby mu ho odstranili, což byla dobrá a špatná zpráva zároveň. Nádor úspěšně zmizel, ale otec ztrátil paměť a měl další následky, takže ho odvezli do rehabilitačního střediska, vzdáleného několik hodin cesty od nás, kde prožil pár příštích let. Matka se jednoduše sebrala a nechala nás

většinu času samotné. Odstěhovala se do bytu, který jí nabídli příbuzní v místě, kam otce poslali na rehabilitaci, a tvrdila, že musí dohlížet na jeho léčbu.

Takže mě vlastně vychovávala moje čtrnáctiletá sestra. A tím se všechno změnilo. Chodily jsme na nižší střední školu ve městě, přestaly jsme čtyřikrát týdně chodit do kostela. Poprvé jsme si beze strachu mohly pozvat domů kamarádky.

Ale ještě předtím se stala ta nejbáječnější událost, zvlášť dvěma dívkám, které žily v tak úzkoprsé domácnosti. Matka nás poslala do Evropy. Plánovala výlet pro celou rodinu, ale po tátově operaci se letenky nedaly vrátit a už měla zamluvené hotely. „Jeďte," řekla. „Táta by si to přál. Tady máte plán cesty."

A tak ve třinácti a čtrnácti jsme se náhle volně rozlétly po jiném světadílu. Sestra mě provedla Paříží, Londýnem, Švýcarskem a Holandskem. Pamatuju si, jak jsem se smutkem navštívila dům Anny Frankové, šla se podívat na rockový muzikál *Starlight Express*, lyžovala na hoře Jungfrau a procházela se nádhernými květinovými parky kolem hotelu Regina ve švýcarském Wengenu.

Po dospívání ve virtuálním vězení jsme teď byly puberťačky, které putují Evropou, starají se o svá zavazadla, nastupují do letadel, ubytovávají se v hotelích a objednávají si večeře. Nikdy se nás nikdo na nic neptal. Možná jsou evropští recepční zvyklí na studenty z internátních

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.